

ВІДОМОСТІ районної Ради

*Автозаводська районна Рада
м.Кременчука Полтавської обл.*

Рік видання 3-й

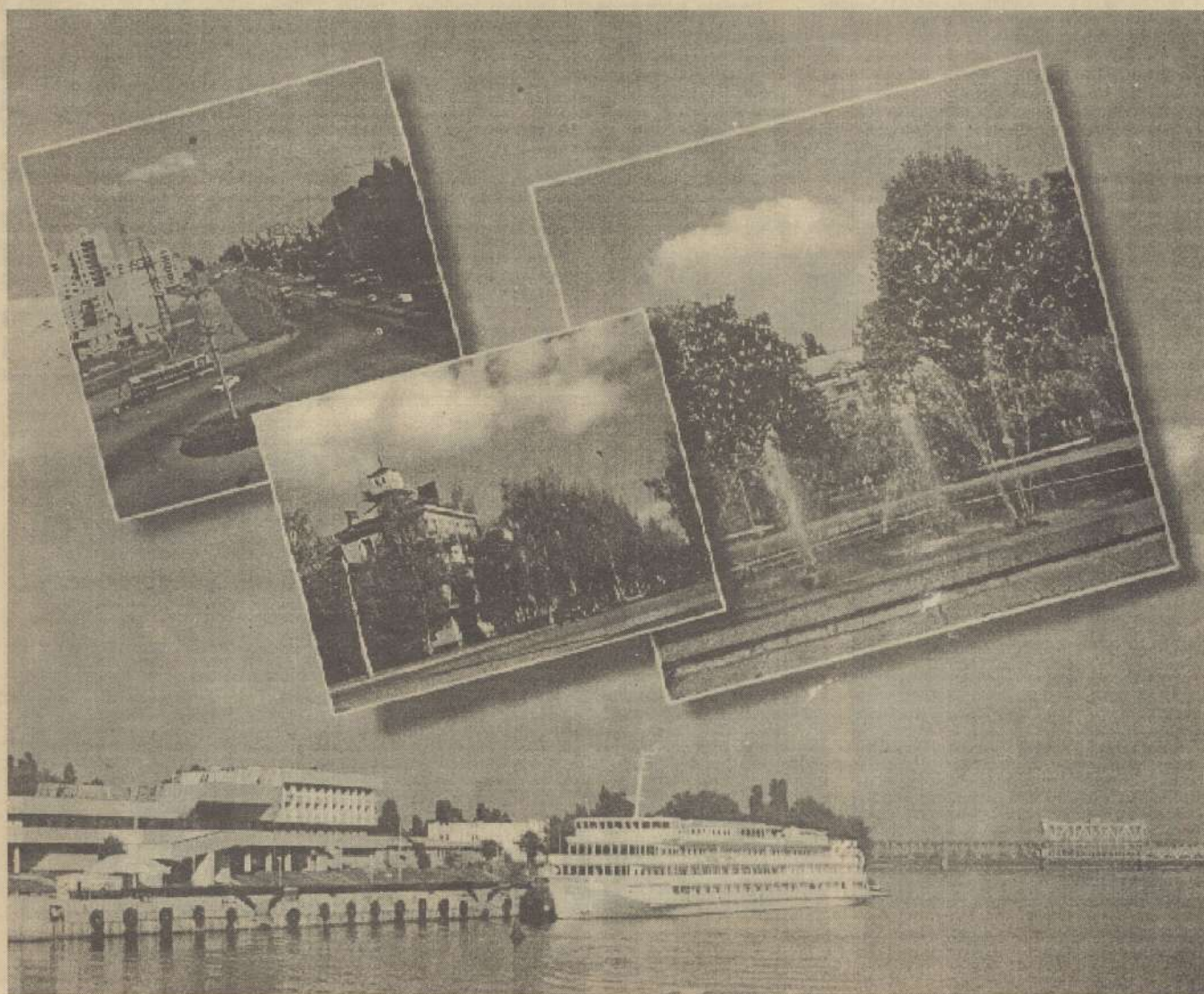
№ 4 (15)

26 вересня 1996 року

425

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, КРЕМЕНЧУК!

425 ✧ **СТОЛІТТЯ МИНУЛ** —

АВТОЗА-
ВОДСЬКИЙ район міста — один з найбільших в області не лише серед промислових центрів, але й по кількості населення та займаної площі, з розвинутою соціальною інфраструктурою. У ньому проживає більше 160 тис. населення, з них 36 тис. пенсіонерів, біля 30 тис. дітей та молоді.

Життєдіяльність не лише

Для культурного та побутового обслуговування населення збудовано Палац культури та готель НРЗ, Будинок побуту та ринок на Молодіжному, автоматизована телефонна станція № 5, Будинок політосвіти, готель "Кремій", плавальний басейн, нове приміщення річкового вокзалу, 14 магазинів та інші об'єкти. Не залишились без уваги і наші правоохоронні органи, які одержали сучасне приміщення для районного відділу внутрішніх справ.

Великий внесок в цю справу зробили керівники усіх років: автомобільного заводу (директори Приходько І.М., Погосітський М.Г., Горянов О.І., Захаров В.М.), нафтопереробного заводу (Павлюк М.Л., Безкоровайний А.Г., Гречка В.І., Журба В.А., Матицин В.М.), колишнього заводу білково-вітамінних концентратів (Нікулєнков А.С., Безкоровайний А.Г.), колісного заводу Шпіро П.І., Білан В.Ф., Леготкін Г.І.), теплоцентралі (Кушнарєвський А.П., Чунов В.Г., Трифанов В.Г.), тютюнової фабрики (Григор В.Ф., Сергієнко В.В.),

нин міста, І.К.Пономаренко — нині голова міськради і виконкому та Почесні громадяни міста Коротич Сергій Тарасович, Пономарьова Галина Миколаївна, Федько Валентина Тимофіївна, Єлішов Григорій Якович, Герої Соціалістичної Праці Білоусько Іван Порфирівич, Заїченко Сергій Іванович, Кіпень Василь Пахомович.

В районі проживають 45 заслужених працівників, 340 відмінників усіх галузей, 14 докторів наук, професор, 89 кандидатів наук, доцентів вищої школи, один Олімпійський чемпіон.

Не може не відзначити компетентність, діловитість обраної районної Ради. Серед депутатів більшість фахівців своєї справи. Район, як і весь український народ, торує нелегкий, але вірний шлях до кращого життя. Тому з гідністю відзначили ми п'яту річницю Незалежності України, усвідомлюємо доленосне значення прийняття Конституції держави.

Виконком разом з райрадою, спеціалістами районних служб, керівниками усіх форм власності намагаються призупинити спад виробництва, особливо на наших провідних підприємствах, від яких залежить рівень життя кременчужан.

Сьогодні до виконкому кожен другий звертається за наданням матеріальної допомоги, а її вже отримали лише в цьому році сотні осіб.

Життя щоденно підкидає нові проблеми. Нині до 425-річнниці міста зусилля наші спрямовані на скоріше запровадження емальованих труб, введення в дію Будинку освітан, реалізацію в районі програми боротьби зі злочинністю, добре підготувати до роботи в осінньо-зимовий період народногосподарський комплекс.

Робота райради, виконкому напередодні свята — це перевірка наших сил, екзамен на вміння організувати добрі справи, завершити розпочате.

Намагаємось у дні свята створити мешканцям району святковий настрій. Тож хоча від щирого серця поздоровити усіх мешканців району та міста зі святом, святом здобутків, зрілості, мудрості, краси і молодості.

Щастя в кожній оселі, добробуту, міцного здоров'я та гідної зустрічі майбутніх ювілів міста!

Нехай не згасає віра, що всілякі труднощі сьогодення минуть. Потенціал не втрачено. Кременчук, як богатир, знову розправить могутні плечі й усі сфери життя будуть дихати на повні груди.

В. КОВАЛЕНКО,
голова Автозаводської райради та виконкому.

МІСТО НАШЕ, А В НІМ — НАШ РАЙОН

міста, але й області забезпечують сьогодні промислові гіганти: автозавод, АТ "Укртатнафта", заводи технічного вуглецю, колісний, підприємства переробної промисловості, транспорту, побуту. З Кременчуком тісно пов'язана і моя особиста доля, я щиро люблю і глибоко поважаю його мешканців — працелюбних кременчужан.

За 21 рік свого існування район змінив своє обличчя. Завдячуючи сплаву знань, енергії і ентузіазму колишніх керівників міста та району, підприємств було реконструйовано кілька цехів на автомобільному заводі, міськмолкозаводі, побудовано завод білково-вітамінних концентратів, фабрику трикотажного полотна, нові цехи на колишньому нафтопереробному заводі, лікувальні заклади: терапевтичний корпус 1-ї міськлікарні, дитяча лікарня та полклініка, Будинок дитини, 4-а полклініка, інфекційний корпус, дезстанція, санепідемстанція, медичні частини ВАТ "КраАЗ" та АТ "Укртатнафта".

З 1975 року відкрили свої двері п'ять нових середньоосвітніх шкіл № 8, 12, 28, 30, 31 загальною проектною потужністю на 7,2 тис. учнівських місць та дві прибудови до шкіл № 4 та № 17 на 950 місць. Малята району одержали 16 нових дитячих садків. За відповідний період збудовано: СПТУ № 7 на 720 учнів з гуртожитком на 537 місць, педучилище на 1500 учнів та три корпуси КХПУ.

трикотажної фабрики (директор Власова А.В.), меблевого комбінату (директор Жердев Ю.О.), тресту "КНХБ" (керуючі Посьмашний В.М., Арешкович Р.В., Устименко А.М., Михалевиц В.П.), домобудівельного комбінату (начальники Золотухін М.Г., Михалевиц В.П., Скрипєць Б.Р., Брижаха Г.В.), БМУ "Житлобуд" (начальник Матійченко В.Ф.) та багато інших, завдяки чому за минулий 21 рік в районі введено в експлуатацію 1 млн. 300 тис. кв. м житла.

На жаль, майже кожного третього серед них немає уже в живих. А це свідчення того, яку ношу доводилося їм нести на своїх плечах, часто навіть ризикуючи своїм здоров'ям.

На зміну їм прийшли гідні послідовники, які зуміли у складних економічних умовах вивести підприємства з тяжкої економічно-фінансової кризи. Серед них хочу назвати В.М.Матицина — голову правління, генерального директора АТ "Укртатнафта", В.П.Самбура — директора ВАТ "Кременчук-меблі", В.В.Чхало — директора АТ "Ремонтно-механічний завод", А.М.Розанова — директора дослідно-експериментального заводу, В.І.Хоменка — директора ОВП "Кременчуцька швейна фабрика", В.С.Поповича — директора АТ "Кременчуцький м'ясокомбінат".

Багатою колишнім і нинішнім керівникам дав путівку в трудове життя, до звитяг саме наш район. Це, насамперед, М.І.Залудяк, нині голова обласної держадміністрації, Почесний громадя-

Вони стояли у керма нашого району, що народжувався 21 рік тому. Перші голови райвиконкому — М.І. Залудяк (на фото зправа разом з ветеранами) та І.К. Пономаренко.

СТОЛІТТЯ ПРИЙДЕШНІ ✧ 425

Сьогодні, в канун наших великих свят — 53-й річниці визволення Кременчука від фашистських загарбників та його 425-річного ювілею — слово ветеранам, шановним в нашому місті людям.

ЖИТТЯ кожної людини — це своєрідна книга, на сторінках якої викарбовується найсуттєвіше.

Найзначніша моя сторінка — це багаторічна робота по навчанню і вихованню підростаючого покоління. Мені завжди було радісно стежити за формуванням характерів, розвитком індивідуальності, виявляти нахил, а попри зустрічати своїх вихованців вже дорослими, зрілими людьми.

Найчастіше пригадується організація самими учнями шкільних вогників, клубів кмітливих і винахідливих, змагання між школами, робота учнів в таборах праці та відпочинку. Усі ці заходи дисциплінували дітей, виховували у них колективізм, любов до рідної землі, до праці.

А тепер? Боляче дивитися, як школярі та вчителі вимушені торгувати, щоб прохарчуватися. Чи можна в такій ситуації говорити про творчий підхід до роботи вчителя?

Моя мрія — бачити вчителя з гордо піднятою головою, до якого усі ставляться з повагою. Адже саме вчитель не лише навчає, але і виховує майбутню нашою України.

Професія вчителя не проста, разом з тим дуже важлива і благородна. Про це слід ніколи і нікому не забувати.

Вітаю усіх кременчужан зі святом та бажаю усім добра, миру і злагоди, а майбутнім поколінням — любити і пестити своє місто, як ми у свій час, примножувати його добрі традиції.

Г. ПОНОМАРЬОВА,

Почесний громадянин міста, голова районної ради ветеранів війни та праці, колишній директор СШ № 5.

ЗНАМЕННІ події ми, старше покоління, в роки радянської влади відзначали трудовими звершеннями.

До цих дат готували здачу в експлуатацію промислових об'єктів, об'єктів соціальної культури, покладали перші камені нових, висаджували ювілейні алеї, розбивали парки, прикрашували двори, паркани, вулиці, будівлі, скрізь наводили порядок як добрі господарі. Цим створювали святковий настрій.

Пам'ятаю, як до свята було закладено сквер напроти Будинку торгівлі, Придніпровський парк, парк Миру, парк ім. 60-річчя Жовтня. Передовиків виробництва нагороджували почесними грамотами, цінними подарунками. Від цього більшість впевнено дивилась в майбутнє.

На жаль, сьогодні нічого не залишилось.

Сьогодні відсутнє будівництво нових підприємств, скорочено до мінімуму будівництво житла, імпорتنі товари витісняють товари нашого виробництва, що веде до скорочення виробництва взагалі.

В такій ситуації ми сьогодні з білєю і тривогою дивимось на своїх дітей та онуків. Що на них чекає завтра? Ось чому для нас і свято не свято. Але впевнений, що ситуація, що склалася, довго продовжуватися не буде. Наші люди заслуговують на краще життя і воно обов'язково настане.

У дні свят кожному мешканцю міста слід глибоко проаналізувати своє минуле життя, сьогоднішнє і взяти на озброєння все краще, що було раніше та здобуто за останні п'ять років нашої незалежності, будувати життя, гідне людній праці.

І такий час настане, це закономірно.

Бажаю усім кременчужанам доброго здоров'я, миру і благополуччя!

С. ПРИЙМАК,

перший секретар райкому партії з 1975 по 1990 рік.

БІЛЬШЕ 40 років мені довелося прожити, в тепер ставшому для мене рідним, місті Кременчуці. Тут я пройшов шлях від майстра до генерального директора прославленого автомобільного заводу.

Коли після закінчення інституту я прибув в наше місто, то, незважаючи на те, що вже дев'ять років назад як закінчилась війна, в Кременчуці залишилось ще багато розвалених війною будинків. Зараз багато хто може не повірити, що в той час в місті не було ні одного квадратного метра заасфальтованої дороги або тротуару. Але були побудовані корпуси і вже розпочав

працювати мостовий завод, який виготовив унікальні мости через Волгу в м. Ульяновську, Керченську переправу.

Можна багато сьогодні говорити і про інші колективи та об'єкти міста, але оскільки я все своє свідоме життя віддав автозаводу, то декілька слів про нього.

Пройшовши важкий перехідний період від мостового виробництва, через виробництво комбайнів, баштових та мостових кранів, завод став сучасним машинобудівним підприємством з міцною інженерною та науковою базою. Був створений міцний працелюбний колектив робітників, інженерних працівників та службовців.

Колектив разом з виробництвом техніки створив непогану інфраструктуру — об'єктів житла, соціальної культури, спортивних споруд для відпочинку і дозвілля трудівників.

Нелегким видався для заводу дуже затяжний період переходу до нових умов господарювання, різко знизився випуск продукції, погіршилась її якість і, що саме страшне, розвалений колектив.

Зараз необхідні неймовірні сили, щоб припинити подальше розвалення заводу і абсолютно ясно, що це можливо зробити лише при допомозі уряду України.

О. ГОРЯЇНОВ,

колишній директор автомобільного заводу.

ПІСЛЯ демобілізації з армії в жовтні 1946 року я був обраний головою Крюківської артілі, яка виготовляла цвяхи, тоді ще вручну. Після об'єднання двох артілей ми приступили до будівництва, по суті, нинішнього заводу. Спочатку було збудовано біля десяти цехів господарським способом, в основному за рахунок суботників.

Завод переозброювався, одержував нові назви: металообробний завод та завод комунального устаткування.

Нині — це монополіст з виготовлення хлораторів, який майже завжди виконував поставлені перед ним завдання та надавав допомогу місту у вирішенні питань будівництва та благоустрою.

За показники в роботі я особисто нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, Почесною грамотою Верховної Ради УРСР, медалями.

З нагоди свята бажаю здоров'я, щастя усім кременчужанам та зробити все можливе для наведення порядку в місті, підготовки до зими.

М. ЛАШКО,

колишній директор заводу комунального устаткування.

425 ✧ СТОЛІТТЯ МИНУЛІ —

ЦИМИ вересневими днями колектив нафтопереробників святкував своє професійне свято разом з ювілейною датою — 30-річчям підприємства. 30 років — це все таки дата!

Цю подію ми зустріли з певними досягненнями, і це заслуга, перш за все, трудового колективу. І хоча останні роки працюємо значно з меншими обсягами переробки по незалежних від нас причинах, робимо все можливе, щоб зберегти колектив, розвивати соціальну сферу. Адже, вважаю, що для людини, перш за все, необхідні — робота, житло, заробітна плата і соціальний захист, який мусить бути сьогодні вищий, ніж будь-коли.

Місту та району теж допомагаємо: школам, лікарням, міліції, спортсменам, ремонтуємо дороги і

житлові будинки. Всі повинні зрозуміти, що ці здобутки не падають з неба. Це стало можливим завдяки колосальній роботі команди, з якою я працюю.

Наш завод зараз переробляє майже половину нафти, яка надходить в Україну, але є певні фінансові труднощі. Впевнений: всі проблеми необхідно розв'язувати самотужки, а також знаходити шляхи подолання негараздів.

Щодо перспектив. Плануємо реконструкцію діючих об'єктів та впровадження сучасних технологій. Нам вірять партнери і готові з нами співпрацювати.

Доводиться мені, як голові правління, брати на себе найбільшу відповідальність для розв'язання серйозних проблем, не перекладаючи їх на когось. І так повинно бути в цілому.

Я постійно вчуся як керівник, намагаюся вдосконалити стиль своєї роботи та своїх підлеглих. Люблю в усьому порядок, люблю довести справу до кінця.

Насамперед — я реаліст. Я завжди думаю не тільки про те, що зробити, а й як це зробити, чим це закінчиться. Свої плани, як керівник, і програму, як депутат об'єднання, я вважаю, реалізую успішно.

Напередодні свята щиро вітаю усіх кременчужан з цією подією. Бажаю доброти у кожному серці, взаємоповаги, успіху у всіх починаннях та бути здоровими й багатими. Керівникам міста та району бути оптимістами, виявляти ініціативу, творчий підхід, працювати по-новому. Зустріти наступний ювілей усім нам з кращими результатами.

Найдорожче у житті те, що дається з великим трудом.

Сили та завзяття, кременчужани, колеги та друзі!

В. МАТИЦИН,
голова правління
— генеральний
директор АТ
"Укртатнафта",
депутат облради.

УЯВІТЬ себе посеред осінньої алеї у теплу, п'янку днину бабиного літа. Прозоре павутиння невидимими доторками перетинає вам шлях, глибинна блакить неба зазирає у вічі, а в душі панують спокій і гармонія. І спадає мимоволі думка: а чим було б наше життя без цієї краси і хто були б ми, коли б не зберегли цей мудрий і прекрасний світ природи?

Поняття "екологія" міцно вкарбувалося в наше сьогоднішнє. Вкарбувалося тривогою і незворотністю, стало глобальною загальнолюдською проблемою. Ми всі відповідаємо за те, що навколишній живий світ опинився під загрозою знищення.

Але людство небайдуже до свого майбутнього. Тому в багатьох країнах діють численні громадські організації екологічного спрямування. Одна з таких організацій — екологічна асоціація "Славутич", створена в Кременчуці шість років тому. Саме наше місто, яке завжди вважалося найзеленішим, найошатнішим містом України, стало штабом Асоціації, котра обрала основним напрямком своєї роботи спасіння Дніпра від згубного впливу діяльності людей.

Наша Асоціація за шість років діяльності знайшла прихильників і помічників в багатьох куточках як України, так і за кордоном. Сьогодні Асоціація об'єднує 27 міст і районів Придніпров'я, ще 16 активно співробітничать з нами, що дає підстави сподіватися на їхній вступ до "Славутича".

Своєю діяльністю ми намагаємо-

ся піднести роль громадських, неурядових організацій у виробленні державної екологічної політики, законодавчого поля розв'язання найгостріших проблем. "Славутич" сьогодні знають на Україні, адже ми на правах одного із засновників брали участь у створенні громадсько-державного Фонду відродження Дніпра, брали участь також у розробці національної програми екологічного оздоровлення басейну ріки Дніпро, були одними з організаторів першої міжурядової наукової експедиції з вивчення Дніпровського каскаду водосховищ. Проведення ряду значних за громадським резонансом науково-практичних конференцій з екологічних проблем Придніпровського регіону привернуло до діяльності "Славутича" увагу багатьох зарубіжних споріднених організацій. Сьогодні ми маємо надійних друзів і партнерів в Америці і Німеччині, Угорщині і Канаді.

Але найважливішим об'єктом уваги нашої Асоціації є, безперечно, рідне місто і його екологічні проблеми. Маючи підтримку міської і районних рад народних депутатів, керівників промислових підприємств, ми могли б зробити (і робимо) багато для вирішення найгостріших проблем довкілля. Сьогодні асоціація "Славутич" пропонує передові технології очищення прометоків і повітря від шкідливих викидів, спеціальне обладнання, побутові установки очищення води, послуги власної воднотоксикологічної лабораторії, унікальні (ефективні і дешеві) розробки безвідходних технологій, знешкоджен-

ня отруйних домішок у будь-якому середовищі.

Давайте ж дбати про екологію власної душі, виховувати в собі шановливе ставлення до навколишнього світу. Наше місто таке красиве, воно ще не втратило затишності, золотавих оазисів парків, лагідного сплеску дніпрових хвиль. І тому ювілей, який ми готуємося відзначити, — це одна нагода серйозно подумати про долю нашої маленької Батьківщини, де жити нам і нашим дітям. Буде здоровим навколишній світ — будуть здоровими і щасливими кременчужани на усі віки.

М. ГУСЕВ,
голова правління екологічної
асоціації міст і районів Придніпров'я України "Славутич",
депутат райради.

СТОЛІТТЯ ПРИЙДЕШНІ ✧ 425

СВЯТО завжди приносить добрий настрій, радість, посмішки. Не так багато міст України відзначають свій 425-річний ювілей.

Я — кременчужанин вже більше як 30 років. На моїх очах ріс і мужнів наш Кременчук, наше рідне місто, і сьогодні це дійсно красень на Дніпрі. Я гордий тим, що і завдяки моєй праці виріс флагман нафтопереробки України — наш нафтопереробний завод.

В моїй пам'яті залишаться на все останнє життя, перш за все, люди — будівельники та монтажники, налагоджувальники та експлуатаційники, їх самовіддана праця, ентузіазм та цілеспрямованість. Я завжди циніч і шанував людину праці. Для мене девізом були слова М.Горького: "Людина — це звучить гордо".

Сьогодні до сліз боляче, що це свято для багатьох кременчужан буде "святом зі сльозами на очах". Адже минула гордість Полтавщини — промислова міць нашого міста переживає важкий кризис. Багато людей залишилось без роботи, багато не баче своєї перспективи.

В скрутній ситуації знаходяться бюджетні установи.

Віддаю належне мужності керівництва міста, більшості керівникам промислових підприємств, які не опустили руки, а намагаються забезпечити життєдіяльність міста і своїх підприємств.

Вірю в краще! Україна має міцний потенціал і в недалекому майбутньому буде процвітаючою державою Європи. Хотів би бачити керівником держави гетьмана зі світлою головою і булавою в руках.

Бажаю кременчужанам, депутатському корпусу стійкості, витримки, віри в майбутнє.

А. БЕЗКОРОВАЙНИЙ,

директор виробничо-дослідного центру АТ "Укртатнафта", голова мандатної комісії та з питань законності, охорони громадського порядку райради.

Я ПРИЇХАВ по направленню інституту в це прекрасне місто напередодні святкування його 400-річчя.

Проїшла чверть століття... За цей час на моїх очах відбулося багато змін. На початку сімдесятих років я бачив ще повоєнні руїни, що засвідчувало масштабність збитків, які торкнулись Кременчука.

Тепер це красень-місто з широкими магістралями і мальовничими мікрорайонами, але на місці залишився "слід" радянського періоду, коли підприємства та й окремі житлові масиви будувались не з точки зору економіко-екологічних обґрунтувань, а з відомого інтересу (вибір

ділянок для будівництва підприємств на кращих землях та ін.). В багатьох містах України, в тому числі і Кременчуці, непомірно насаджувались екологічно брудні підприємства (Черкаси, Рівне, Суми та ін.). Це значною мірою потребує в майбутньому великої роботи щодо поліпшення екологічних умов міста.

425-у річницю свого народження Кременчук зустрічає в незалежній Україні і в дуже скрутній соціально-економічній обстановці. Я не хочу наголошувати на цьому, бо всі її добре знають. Мені б хотілося сказати, як я бачу місто в майбутньому, коли, як кажуть, мине "чорна полоса". По-перше, це місто з розвинутою інфраструктурою і сферою різномісних послуг. По-друге, це місто прекрасних людей, які можуть у своєму місті отримати як середню, так і вищу освіту, роботу за спеціальністю. Люди ж пенсійного віку повинні одержувати пристойну пенсію та мати засливу старість. По-третє, місто широко інтегровано з містами-сусідами (Світловодськ, Комсомольськ) та сільськими господарствами, має бюджет, що формується знизу. І четверте, місто з розвинутими ринковими відносинами як на внутрішньому, так і зовнішньому ринках.

Звичайно, можна написати ще безліч побажань рідному Кременчуку в майбутньому, але якщо вповняться бодай ці чотири, то це вже буде достатньо для міста з європейським рівнем життя.

Ю. КРАВЧЕНКО, директор інституту економіки і нових технологій Української Академії наук національного прогресу, депутат райради.

ВСЕ ЖИТТЯ — ДІТЯМ

На долю тих, хто брав участь у відбудові нашого міста, яке стояло в руїнах та згарищах, що залишила нам війна, була і ветеран війни Г.Я.Сирота. В далекому 1944 році прийшла вона на роботу в міську бібліотеку ім.О.Горького, а з 1947 року очолила міську бібліотеку для дітей ім.І.Ф.Торубари.

Г.Я.Сирота багато зробила по вихованню підростаючого покоління, вважаючи своїм обов'язком прищипити дітям любов до книги, запалити в дитячій душі вогник потягу до знань.

За багаторічну бездоганну працю по вихованню підростаючого покоління Г.Я.Сирота була нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора, медаллю "За доблестний труд". Вона заслужений працівник культури, була персональною пенсіонеркою республіканського значення.

За 53 роки з дня визволення нашого міста багато зроблено по відкриттю бібліотек як для дорослих читачів, так і для дітей. Цьому велику увагу приділяли керівники нашого міста, особливо І.К.Пономаренко, який був головою Автозаводського райвиконкому, за що йому вдячні як бібліотекарі, так і читачі. Не одне покоління кременчужан були читачами бібліотек. Серед них робітники, вчителі, лікарі, працівники державних установ.

Побажання всім працівникам бібліотек: і надалі активно працювати по вихованню підростаючого покоління.

НА СВОЄМУ МІСЦІ

У заступника завідуючого районним відділом освіти Тетяни Вікторівни Божко тісно поєднались діловитість, почуття обов'язку та бажання прийти на допомогу.

Незважаючи на складну економічно-фінансову скруту в 1995 році з її ініціативи було створено при районному відділі освіти акціонерне товариство педагогічних працівників "Освіта".

Мета його — допомогти, перш за все, вчительським сім'ям, іншим бюджетним установам пом'якшити своє матеріальне становище. А це, перш за все, одержання здешевленого житла, товарів народного споживання, продуктів харчування та розв'язання нагальних проблем харчування в учбових закладах.

І ось, напередодні святкування Дня міста та наступаючого Дня учителя практично здано в експлуатацію перший житловий будинок на радість сім'ям освітян.

А плани на майбутнє, як говорить Тетяна Вікторівна, великі. Є наміри і далі продовжувати будувати житлові споруди, які безперечно прикрасять наше місто, і в якій вклала частину свого серця та душі ця ділова та чарівна жінка.

МОЙ КРЕМЕНЧУГ

*Сочинення ученика 11-А класу
лицея № 4 Максима ТРОЦКО.*

Ты над Днестром стоишь, овеянный ветрами. Мой родной город, мое детство, школьные годы неразрывно связаны друг с другом, переплелись в причудливый узор воспоминаний.

Мой город: молодой и древний, веселый и грустный, обычный и необыкновенный — он разный, всегда неожиданный и по-своему красивый. Мой город — это жемчужина, блистающая в гранитно-изумрудной раковине на золотом песке днепровских пляжей. Эта жемчужина возникла не сразу — сначала в раковину попала простая песчинка — первое поселение. Затем песчинка увеличивается, с годами становится похожей на маленькую звездочку, поселение обрастает стенами, вырастают золотые бугорки церквей и белые линии фасадов. Проходят годы, пролетают века, время стекает по крышам, черепица которых помнит многое и многих... Жемчужина растет и становится все красивей и красивей. Ей становится тесно в гранитных пенах и она стремится выбраться из них.

И вот, смотрите на эту красо-

ту, созданную человеком и природой, смотрите на это сверкающее и манящее великолепие!..

Говорят, что дом человека там, где ему хорошо. Мне хорошо здесь, в Кременчуге, на его улицах и площадях, в его парках и скверах. Мне хорошо здесь, рядом с его людьми, с моими людьми, рядом с которыми я вырос, рядом с которыми я смеялся и грустил, рядом с которыми я жил и живу сейчас. Да, есть разные люди, вообще человечество похоже на звездное небо, и я не боюсь этой метафоры, каждый человек действительно похож на звезду, а яркость ее соизмеряется с тем жизненным путем, по которому

идет человек, но всех их я люблю.

Да, нам сейчас тяжело, нам очень тяжело, но все же я верю, что звездный свет наших горожан не померкнет и не погаснет, а все наши проблемы и неудачи хочется сравнить с облаками, застилающими небесный пламень наших душ. Но облака рассеяются, небо станет чистым и снова засияют наши звезды.

Пусть живет, пусть становится краше жемчужина Днестра, город моей жизни Кременчуг, и пусть будут счастливы все его горожане.

*На фото:
на уроке в лицее № 4.*

ДО ДНЯ МІСТА

● В СЕРПНІ введено в дію дорогу з відновленням асфальтового покриття та заміною колектора по вулицям Молодіжній (1189 м) та Карнаухова (509 м).

Замовником виступив АТ "Укртатнафта" (директор Матицин В.М. та помічник директора з будівництва та реконструкції Петраш В.П.).

Підрядчики завершили роботу в строк і виконали не тільки ремонт вулиць, а й відновили фасад середньої школи № 17 та замінили огорожу.

Автозаводський райвиконком висловлює щирі подяки працівникам Кременчуцького підрядного спеціалізованого ШРБУ на чолі з начальником Чернишом В.Д., БУ-616 ВАТ "Південспецбуд" (директор Ткаченко В.М.), Кременчуцької філії ЕМ-410 "Південелектромонтаж" (директор Пеліпака І.Ф.).

● У ВЕРЕСНІ закінчено будівництво цеху по емальованню труб при тресті КНХБ з проектною потужністю 3250 тонн, чи 300 тис.метрів.

Історія будівництва цього цеху розпочинається з 1988

року, коли, на той час, заступник голови Автозаводського райвиконкому В.М.Коваленко виступив з пропозицією щодо розробки технічної документації на Дніпропетровському трубному заводі.

3 липня 1990 року на III сесії районної ради двадцять першого скликання було прийнято до виконання наказу виборців про створення цеху емальованих труб для потреб міста.

При фінансовій підтримці депутата обласної ради, директора КНПЗ Матицина В.М. в тресті КНХБ під керівництвом Гуці А.П. було розпочато будівництво цеху.

Емальовані труби, які буде випускати цей цех, очолюваний Гавриловим В.Д. та його помічником Любенко О.О., має великі перспективи як до задоволення не тільки потреб міста, а і має можливості виходу на ринки СНД.

Емальовані труби можуть бути використані в умовах транспортування холодної, гарячої води та нафтопродуктів, вони мають великий термін експлуатації.

Автозаводська районна рада висловлює щирі подяки колективу тресту КНХБ та АТ "Укртатнафта" за підтримку і проведення робіт.

Відповідальна
за випуск
Г.С.СЕРБІНА

Засновник — Автозаводська районна Рада.
Реєстраційне свідоцтво ПЛ №106 від 30.08.94р.
Адреса: 315313, м.Кременчук Полтавської обл.,
пров. Л.Толстого, 38.
Телефони 2-43-51, 5-36-28, факс 2-22-52.

Набрано, зверстано в комп'ютерному центрі і
віддруковано у видавництві «Кременчук».
315314, м.Кременчук, вул.Перемоги, 34.
Друк офсетний. Тираж 500 прим. Зам. №3031.